

Η Κρυμμένη Ιστορία του Εδαφίου Σαράντα — Αριθμός Είκοσι Πέντε

Ιεζεκιήλ Αριθμός Έξι

Jeff Pippenger
2026-08-11

Έχω άντλήσει από ένα χωρίο των Testimonies που παραθέτει διάφορες γραμμές αληθείας σε σύνδεση με την έμπειρία του Ίεζεκιήλ, του Ήσαϊα και του Ιωάννη μέσα στο άγιαστήριο. Ο Ιωάννης έστράφη δια να ίδη μία φωνή όπισθεν του στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως.

Έγενόμην εν πνεύματι κατά την Κυριακήν ήμέραν, και ήκουσα όπίσω μου φωνήν μεγάλην, ως σάλπιγγος, λέγουσαν· Εγώ είμι τὸ Ἄλφα και τὸ Ὠ, ὁ πρώτος και ὁ ἔσχατος· και· Ὁ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον, και πέμψον αὐτὸ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· εἰς Ἐφεσον, και εἰς Σμύρνην, και εἰς Πέργαμον, και εἰς Θυάτειρα, και εἰς Σάρδεις, και εἰς Φιλαδέλφειαν, και εἰς Λαοδίκειαν. Και έστράφην δια να ἴδω τὴν φωνήν ἣτις ἐλάλει μετ' ἐμοῦ. Και ἂφ' οὗ έστράφην, εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς. Αποκάλυψις 1:10–12.

Από τη νήσο Πάτμο και κατόπιν μέσα στο ουράνιο αγιαστήριο, όπου ο Ιωάννης βλέπει το όραμα του Χριστού για το οποίο μας πληροφορεί η Αδελφή Γουάιτ, πρόκειται για το ίδιο όραμα που είδε ο Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο του βιβλίου του.

«Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, ἐπένθουν τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες. Δεν ἔφαγα ἐπιθυμητὸν ἄρτον, οὔτε κρέας οὔτε οἶνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, οὔτε ἤλειψα ἐμαυτὸν καθόλου.... Τότε ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου και εἶδον, και ἰδὸν ἄνθρωπός τις ἐνδεδυσμένος λινὰ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀσφὺς ἦταν περιεζωσμένη με καθαρὸ χρυσίον τοῦ Οὐφάζ. Τὸ σῶμά του ἦταν ἐπίσης ὡς βήρυλλος, και τὸ πρόσωπόν του ὡς ὄψις ἀστραπῆς, και οἱ ὀφθαλμοὶ του ὡς λαμπάδες πυρός, και οἱ βραχίονές του και οἱ πόδες του ὅμοιοι κατὰ τὴν ὄψιν με στιλβωτὸν χαλκόν, και ἡ φωνὴ τῶν λόγων του ὡς φωνὴ πλήθους» (Daniel 10:2–6).

«Η περιγραφή αυτή είναι παρόμοια με εκείνη που δόθηκε από τον Ιωάννη όταν ο Χριστός αποκαλύφθηκε σ' αυτόν στη νήσο Πάτμο. Δεν εμφανίστηκε στον Δανιήλ πρόσωπο κατώτερο από τον ίδιο τον Υιό του Θεού. Ο Κύριός μας έρχεται μαζί με έναν άλλον ουράνιο αγγελιοφόρο, για να διδάξει στον Δανιήλ τι επρόκειτο να συμβεί στις έσχατες ημέρες». Sanctified Life, 49.

Οι πρώτοι εννέα στίχοι προσδιορίζουν τον τρόπο με τον οποίο η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας του ανθρώπου. Η αποκάλυψη δόθηκε από τον Θεό στον Ιησού, ο οποίος την έδωσε στον Γαβριήλ, ο οποίος την έδωσε στον Ιωάννη με εντολή προς τον Ιωάννη να αποστείλει το μήνυμα στις επτά εκκλησίες. Ο Ησαΐας έλαβε την εντολή του να πράξει το ίδιο στο έκτο κεφάλαιο, και ο Ιεζεκιήλ έλαβε την ίδια αποστολή στα κεφάλαια δύο και τρία. Ο Ιωάννης είναι φυλακισμένος όταν λαμβάνει την εντολή του, ο Ιεζεκιήλ και ο Δανιήλ είναι αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα, και ο Ησαΐας ζει μέσα στην ιστορία του ασεβούς βασιλιά Αχαζ του Ιούδα.

«Υπήρχαν τροχοί μέσα σε τροχούς, σε μια διάταξη τόσο περίπλοκη ώστε, με την πρώτη ματιά, φάνηκαν στον Ιεζεκιήλ να είναι όλα σε σύγχυση. Αλλά όταν κινούνταν, γινόταν με θαυμαστή ακρίβεια και σε τέλεια αρμονία. Ουράνια όντα ωθούσαν αυτούς τους τροχούς, και, υπεράνω όλων, επάνω στον ένδοξο θρόνο από ζαφείρι, ήταν ο Αιώνιος· ενώ γύρω από τον θρόνο ήταν το κυκλωτικό ουράνιο τόξο, έμβλημα χάριτος και αγάπης. Κατακυριευμένος από την τρομερή δόξα της σκηνής, ο Ιεζεκιήλ έπεσε κατά πρόσωπον, όταν μια φωνή τον πρόσταξε να σηκωθεί και να ακούσει τον λόγο του Κυρίου. Τότε του δόθηκε ένα μήνυμα προειδοποίησης για τον Ισραήλ.» Testimonies, 751.

Και ήκουσα τη φωνή του Κυρίου, λέγουσαν, Τίνα θέλω αποστείλει, και τίς θέλει υπάγει δι' ημάς; Τότε είπα, Ιδού εγώ· απόστειλόν με. Ησαΐας 6:8.

«Το όραμα αυτό δόθηκε στον Ιεζεκιήλ σε καιρό κατά τον οποίο ο νους του ήταν γεμάτος από ζοφερές προαισθήσεις. Έβλεπε τη γη των πατέρων του να κείται έρημη...»

«Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν ο Θεός επρόκειτο να ανοίξει στον αγαπημένο Ιωάννη την ιστορία της εκκλησίας για τους μέλλοντες αιώνες, του έδωσε μία διαβεβαίωση για το ενδιαφέρον και τη φροντίδα του Σωτήρος προς τον λαό Του, αποκαλύπτοντάς του “Κάποιον όμοιο με Υιό ανθρώπου”, ο οποίος περιπατούσε ανάμεσα στις λυχνίες, οι οποίες συμβόλιζαν τις επτά εκκλησίες. ...»

«Αυτά τα διδάγματα είναι προς όφελός μας. Χρειαζόμαστε να στηρίζουμε την πίστη μας στον Θεό, διότι ακριβώς μπροστά μας βρίσκεται ένας καιρός που θα δοκιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων. ...»

«Στεκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και επιβλητικών γεγονότων. Η προφητεία εκπληρώνεται ταχέως. Ο Κύριος είναι πλησίον της θύρας. Σύντομα πρόκειται να ανοιχθεί ενώπιόν μας μία περίοδος συντριπτικού ενδιαφέροντος για όλους τους ζώντες. Οι αντιπαραθέσεις του παρελθόντος πρόκειται να αναζωπυρωθούν· νέες αντιπαραθέσεις θα ανακύψουν. Οι σκηνές που πρόκειται να εκτυλιχθούν στον κόσμο μας δεν έχουν ακόμη ούτε καν ονειρευθεί. Ο Σατανάς εργάζεται μέσω ανθρωπίνων οργάνων. Εκείνοι που καταβάλλουν προσπάθεια να μεταβάλουν το Σύνταγμα και να εξασφαλίσουν νόμο που να επιβάλλει την τήρηση της Κυριακής ελάχιστα αντιλαμβάνονται ποιο θα είναι το αποτέλεσμα. Μία κρίση είναι ακριβώς προ των πυλών.

«Αλλά οι δούλοι του Θεού δεν πρέπει να εμπιστεύονται τον εαυτό τους μέσα σε αυτή τη μεγάλη κρίση. Στα οράματα που δόθηκαν στον Ησαΐα, στον Ιεζεκιήλ και στον Ιωάννη βλέπουμε πόσο στενά συνδέεται ο ουρανός με τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα επάνω στη γη και πόσο μεγάλη είναι η μέριμνα του Θεού για εκείνους που είναι πιστοί σε Αυτόν. Ο κόσμος δεν είναι χωρίς κυβερνήτη. Το σχέδιο των μελλόντων γεγονότων βρίσκεται στα χέρια του Κυρίου. Η Μεγαλειότητα του ουρανού έχει υπό τη δική της φροντίδα το πεπρωμένο των εθνών, καθώς και τα ζητήματα της εκκλησίας Του. ...»

«Στο όραμα του Ιεζεκιήλ ο Θεός είχε το χέρι Του κάτω από τις πτέρυγες των χερουβεϊμ. Αυτό γίνεται για να διδάξει τους δούλους Του ότι είναι η θεία δύναμη εκείνη που τους χαρίζει επιτυχία. Θα εργασθεί μαζί τους, εάν αποβάλουν την ανομία και γίνουν καθαροί στην καρδιά και στη ζωή.»

«Το λαμπρό φως που κινείται ανάμεσα στα ζωντανά πλάσματα με την ταχύτητα της αστραπής αντιπροσωπεύει την ταχύτητα με την οποία το έργο αυτό θα προχωρήσει τελικά προς την ολοκλήρωσή του. ...»

«Αδελφοί, τώρα δεν είναι καιρός για πένθος και απελπισία, δεν είναι καιρός να ενδώσουμε στην αμφιβολία και στην απιστία. Ο Χριστός δεν είναι τώρα ένας Σωτήρας μέσα στον νέο τάφο του Ιωσήφ, κλεισμένο με μεγάλη πέτρα και σφραγισμένο με τη ρωμαϊκή σφραγίδα· έχουμε αναστημένο Σωτήρα. Αυτός είναι ο Βασιλεύς, ο Κύριος των δυνάμεων· κάθεται μεταξύ των χερουβείμ· και εν μέσω της έριδος και του θυρύβου των εθνών εξακολουθεί να φυλάττει τον λαό Του. Εκείνος που κυβερνά στους ουρανούς είναι ο Σωτήρας μας. Μετρά κάθε δοκιμασία. Παρακολουθεί τη φωτιά της καμίνου που πρέπει να δοκιμάσει κάθε ψυχή. Όταν τα οχυρώματα των βασιλέων θα καταρριφθούν, όταν τα βέλη της οργής του Θεού θα διαπεράσουν τις καρδιές των εχθρών Του, ο λαός Του θα είναι ασφαλής στα χέρια Του». Testimonies, volume 5, 752–754.

Τέσσερις βιβλικοί μάρτυρες βεβαιώνουν το γεγονός ότι το μήνυμα της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού δίδεται σε εκείνα τα πρόσωπα που προτυπώνονται από τις εμπειρίες αυτού του προφήτη στο αγιαστήριο. Όταν εισερχόμαστε στο επουράνιο αγιαστήριο, τότε μάς δίδεται το μήνυμα το οποίο έχουμε χειροτονηθεί να κηρύξουμε. Η «κάμινος του πυρός» που δοκιμάζει «κάθε ψυχή» είναι η κάμινος του Μαλαχία τρία.

Αλλά ποιος δύναται να υπομείνει την ημέρα της παρουσίας αυτού; και ποιος θέλει σταθεί όταν αυτός εμφανισθεί; διότι είναι ως πυρ χωνευτηρίου, και ως σάπων λευκαντού· και θέλει καθίσει ως χωνευτής και καθαριστής αργύρου· και θέλει καθαρίσει τους υιούς του Λευΐ, και θέλει εκκαθαρίσει αυτούς ως τον χρυσόν και ως τον άργυρον, διά να προσφέρουν εις τον Κύριον προσφοράν εν δικαιοσύνη. Τότε η προσφορά του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ θέλει είσθαι ευάρεστος εις τον Κύριον, καθώς εν ταις ημέραις ταις αρχαίαις, και καθώς εν τοις προτέροις έτεσιν. Μαλαχίας 3:2–4.

Ο εξευγενιστής γνωρίζει ότι ο άργυρος έχει παραμείνει στο καμίνι για το ορθό χρονικό διάστημα, όταν είναι τόσο καθαρός ώστε να αντανakλά το πρόσωπο του εξευγενιστή. Το γεγονός αυτό σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο ο άργυρος εξευγενιζόταν κατά την αρχαιότητα συνάδει με το αιτιολογικό ρήμα «marah» που είδε ο Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο. Στις έσχατες αυτές ημέρες ο Κύριος οδηγεί τον λαό Του στο αγιαστήριο για να δοκιμάσει, να καθαρίσει και να εκκαθαρίσει τους υποψηφίους ώστε να αποτελέσουν μέρος του σημαιοφόρου σήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, «Θα εργασθεί με» εμάς, «εάν» εμείς «αποβάλουμε την ανομία και γίνουμε καθαροί στην καρδιά και στη ζωή». Μερικοί, όπως στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, φεύγουν από εκείνη την εμπειρία· αλλά εκείνοι, που συμβολίζονται από τον Δανιήλ, βλέπουν πράγματι το μεγάλο όραμα του κατόπτρου της αποκάλυψης του Ιησού Χριστού και θα έχουν, όπως απεικονίζει ο Ησαΐας, τα χείλη τους αγγιγμένα με άνθρακα από το θυσιαστήριο και θα καθαρθούν και θα προετοιμαστούν για να δώσουν ένα μήνυμα τόσο σε μια αποστατημένη εκκλησία, και έπειτα στον κόσμο.

Το μήνυμα παρουσιάζεται σε εκείνες τις πιστές ψυχές εντός του αγιαστηρίου. Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Λευιτικού, όταν ευθυγραμμίζεται με την Πεντηκοστιανή περίοδο, έχει διαμορφωθεί

ώστε να αντανακλά την Κιβωτό της διαθήκης μέσα στα Άγια των Αγίων. Διά της πίστεως, η δομή των μηνυμάτων του κεφαλαίου προσδιορίζει τρία ορόσημα εντός της ιερής ιστορίας στα οποία ολοκληρώνεται η δοκιμασία της καμίνου. Θεϊκώς βαθυσήμαντη, η προφητική δομή του εικοστού τρίτου κεφαλαίου επιτρέπει στον σπουδαστή της προφητείας να εντοπίσει τον Ιεζεκιήλ στο πρώτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῶ ἤμην μεταξύ τῶν αἰχμαλώτων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεβάρ, ἠνεψύχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὁράσεις Θεοῦ. Τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, τοῦτο ἦν τὸ πέμπτου ἔτους τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακὴν. Ἰεζεκιήλ 1:1, 2.

Ὡς ιερέας κατὰ τον καιρὸ της σφράγισης των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται στο τριακοστὸ ἔτος του δεκάτου εβδόμου κύκλου Ἰωβηλαίου, πέντε ἔτη πριν ἀπὸ την τρίτη ἀπὸ τις τρεις πολιορκίες της Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τον Ναβουχοδονόσορα, το 587 π.Χ. Το τριακοστὸ ἔτος στο εδάφιο εἶναι τριάντα ἔτη μετὰ τη μεγαλύτερη αναζωπύρωση στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης, καὶ εἶναι κατὰ την πέμπτη ἡμέρα του πέμπτου ἔτους, θέτοντας ἔτσι τον ἀριθμὸ πέντε ἐπάνω στη μαρτυρία του Ιεζεκιήλ. Στα δύο ἐναρκτήρια εδάφια βρίσκουμε το τριάντα να προσδιορίζεται μία φορά καὶ τον ἀριθμὸ πέντε να ἀναφέρεται τρεις φορές. Στη δομὴ του Λευιτικὸ εἴκοσι τρία, εὐθυγραμμισμένη με την Πεντηκοστιανὴ περίοδο, ἡ δευτέρη δοκιμασία που παριστάνεται ἀπὸ το τριάντα ἐκτείνεται ἕως τη γιορτὴ των σαλπίγγων, οἱ πέντε ἡμέρες ἕως την ἀνάληψη του Χριστοῦ, ἔπειτα πέντε ἡμέρες ἕως την ἡμέρα του ἐξιλασμοῦ, ἔπειτα πέντε ἡμέρες ἕως το waymark που ἀντιπροσωπεύει τόσο την πρώτη (Πεντηκοστή) ὅσο καὶ την ὀψιμη (Σκηνοπηγία) βροχή. Ἡ δομὴ παρουσιάζει τριάντα, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τρία βήματα των πέντε. Ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται στον ναὸ καὶ ἡ δομὴ του Λευιτικὸ εἴκοσι τρία εἶναι ἡ Κιβωτός.

Ἡ ιστορία βεβαιώνει το γεγονός ὅτι ο Ιεζεκιήλ, στο ἐν λόγω σημεῖο, βρίσκεται πέντε ἔτη πριν ἀπὸ μια συμβολικὴ πολιορκία ἡ οποία καταλήγει να προτυπώνει τον προσεχὺς ἐρχόμενο νόμο της Κυριακής, ὅπως αὐτὸς παριστάνεται ἀπὸ την καταστροφὴ της Ἱερουσαλήμ. Ο ἀριθμὸς «πέντε» ἀποτελεῖ πρωτεύον στοιχεῖο του σχεδίου του Λευιτικὸ εἴκοσι τρία, ὅπως καὶ ο ἀριθμὸς τριάντα.

Ἐχει καταδειχθεῖ σε αὐτὰ τα ἄρθρα ὅτι, ὅταν τα πρώτα εἴκοσι δύο εδάφια του κεφαλαίου εὐθυγραμμισθὺν με τα τελικὰ εἴκοσι δύο εδάφια, καὶ κατόπιν οἱ δύο αὐτὲς γραμμὲς των εἴκοσι δύο εδαφίων εὐθυγραμμισθὺν με την Πεντηκοστιανὴ περίοδο, ἡ τριμερὴς διαδικασία δοκιμασίας, ἡ οποία εἶναι το πυρ της καμίνου του Μαλαχία, ἀπεικονίζεται σαφώς. Τα τρία βήματα φέρουν ἓνα ἄλφα καὶ ὦμέγα στο πρώτο καὶ στο τρίτο βῆμα, το οποίο ἀποτελεῖται ἀπὸ μια σειρά τεσσάρων οροσήμων που ἀντιπροσωπεύουν ἓνα βῆμα.

Το Πάσχα, ἀκολουθούμενο ἀπὸ τη γιορτὴ των ἀζύμων, ἀκολουθούμενο ἀπὸ την προσφορά των πρώτων καρπῶν του κριθαριοῦ, ἔπειτα «πέντε» ἡμέρες ἕως το τέλος της γιορτῆς των ἀζύμων. Αὐτὰ τα τέσσερα ορόσημα συγκροτοῦν την πρώτη δοκιμασία, καὶ ο Ἰησοῦς πάντοτε ἀπεικονίζει το τέλος διὰ της ἀρχῆς, καὶ ἡ τρίτη δοκιμασία ἐπίσης ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσερα ορόσημα. Ἡ γιορτὴ των σαλπίγγων, ἔπειτα ἡ ἀνάληψη του Χριστοῦ ἀκολουθούμενη ἀπὸ την ἡμέρα του ἐξιλασμοῦ, καὶ κατόπιν πέντε ἡμέρες ἀργότερα ἡ ἀφιξὴ τόσο της Πεντηκοστῆς ὅσο καὶ της Σκηνοπηγίας. Ἡ Πεντηκοστή εἶναι το σύμβολο της πρώιμης βροχῆς καὶ ἡ Σκηνοπηγία εἶναι σύμβολο της ὀψιμης

βροχής. Στο υπόδειγμα του Λευιτικού είκοσι τρία, τόσο η Πεντηκοστή όσο και η Σκηνοπηγία ευθυγραμμίζονται.

Χαίρεσθε, λοιπόν, υιοί της Σιών, και εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν· διότι σὰς ἔδωκε τὴν πρότερη βροχὴν μετρίως, καὶ θὰ καταβιβάσῃ διὰ σὰς βροχὴν, τὴν πρότερη βροχὴν καὶ τὴν ὀψιμη βροχὴν, ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. Ἰωήλ 2:23.

Η τελική διαδικασία δοκιμασίας και εξαγνισμού άρχισε στις 31 Δεκεμβρίου 2023. Η πρώτη δοκιμασία ήταν η θεμελιώδης δοκιμασία, συμβολιζόμενη από τη διαμάχη περί των «ληστών του λαού σου», η οποία διαίρεσε την ομάδα που είχε προηγουμένως δοκιμαστεί από την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020.

«Στην ιστορία και στην προφητεία ο Λόγος του Θεού απεικονίζει τη μακρόχρονη σύγκρουση μεταξύ αλήθειας και πλάνης. Η σύγκρουση αυτή εξακολουθεί ακόμη να βρίσκεται σε εξέλιξη. Εκείνα τα οποία έχουν υπάρξει θα επαναληφθούν. Παλαιές διαμάχες θα αναζωπυρωθούν, και νέες θεωρίες θα αναφύονται διαρκώς. Αλλ' ο λαός του Θεού, ο οποίος με την πίστη του και με την εκπλήρωση της προφητείας έχει διαδραματίσει ρόλο στη διακήρυξη των μηνυμάτων του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου, γνωρίζει πού στέκεται. Έχει μια εμπειρία πολυτιμότερη από το καθαρό χρυσάφι. Πρέπει να σταθεί στερεός ως βράχος, κρατώντας την αρχή της πεποιθήσεώς του αμετακίνητη μέχρι τέλους». Manuscript Releases, τόμος 1, 47.

Στο Λευιτικόν είκοσι τρία, η πρώτη δοκιμασία παρίσταται μέσω ενός προφητικού συνδυασμού τριών σημείων, ακολουθούμενων πέντε ημέρες αργότερα από το τέλος της εορτής των αζύμων. Το Πάσχα ήταν η πρώτη ημέρα, η εορτή των αζύμων ήταν η δεύτερη ημέρα και η προσφορά των πρωτογεννημάτων ήταν η τρίτη ημέρα. Πέντε ημέρες αργότερα, η εορτή των αζύμων έληγε. Η προφητική δομή της πρώτης από τις τρεις δοκιμασίες παρίσταται επίσης στην τρίτη και τελική δοκιμασία. Σε εκείνο το τρίτο waymark, που αποτελείται από τρία waymarks ακολουθούμενα από ένα, η εορτή των σαλπίγγων είναι η πρώτη ημέρα, και η ανάληψη του Χριστού είναι πέντε ημέρες αργότερα, έπειτα η ημέρα του εξιλασμού ακολουθεί πέντε ημέρες αργότερα, κατόπιν δε πέντε ημέρες αργότερα τόσο η Πεντηκοστή όσο και η εορτή της Σκηνοπηγίας σηματοδοτούν τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, ο οποίος παρίσταται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ ως η καταστροφή της Ιερουσαλήμ.

Μεταξύ του τέλους της εορτής των αζύμων και της εορτής των σαλπίγγων υπάρχουν τριάντα ημέρες, οι οποίες όχι μόνον αντιπροσωπεύουν ένα σύμβολο ιερέως, αλλά και τη δεύτερη δοκιμασία από τις τρεις δοκιμασίες που απεικονίζονται εντός της Θείας παραστάσεως.

Το βάπτισμα του Χριστού απεικονίζει τα τρία ορόσημα του Πάσχα, των αζύμων και των απαρχών, διότι αυτά τα τρία ορόσημα αντιπροσωπεύουν τον θάνατο, την ταφή και την ανάσταση του Χριστού. Αυτά τα τρία βήματα ακολουθούνται, έπειτα από πέντε ημέρες, από το τέταρτο βήμα, το οποίο αντιπροσωπεύεται από το τέλος της εορτής των αζύμων. Το βάπτισμα παρουσιάζει τα τρία βήματα σε μία σύντομη στιγμή, όταν ο Ιωάννης βάπτισε τον Μεσσία του. Οι εορτές της άνοιξης διαχωρίζουν αυτά τα τρία βήματα κατά μία ημέρα το καθένα, και οι εορτές του φθινοπώρου διαχωρίζουν αυτά τα τρία βήματα κατά πέντε ημέρες.

Όταν εφαρμόζουμε την πρώτη δοκιμασία των εορτών της ανοίξεως ως συνδυασμό τριών όροσήμων, τα οποία ακολουθούνται από ένα όρόσημο πέντε ημέρες αργότερα· και κατόπιν εφαρμόζουμε τις εορτές του φθινοπώρου ως τρία όρόσημα, τα οποία ακολουθούνται πέντε ημέρες αργότερα από ένα όρόσημο, τότε εγκαθιδρύεται μια προφητική δομή, η οποία αποτελείται από ένα άλφα όρόσημο τριών, ακολουθούμενο από πέντε ημέρες, το οποίο στη συνέχεια ακολουθείται από τριάντα ημέρες, και από την τρίτη δοκιμασία των εορτών του φθινοπώρου ως όρόσημο τριών ακολουθούμενο από πέντε ημέρες—η δομή απεικονίζει την πρώτη δοκιμασία ως καλύπτουσα συνολικά πέντε ημέρες, ακολουθούμενη από μια δεύτερη δοκιμασία τριάντα ημερών, η οποία φθάνει έως το τρίτο όρόσημο των πέντε ημερών. Πέντε συν τριάντα, συν πέντε είναι σαράντα ($5 + 30 + 5 = 40$).

Το βάπτισμα του Χριστού ακολουθήθηκε αμέσως από σαράντα ημέρες, οι οποίες κατέληξαν σε τρεις δοκιμασίες. Πολύ περισσότερα μπορούν να διακριθούν στη δομή του εικοστού τρίτου κεφαλαίου του Λευιτικού σε συνδυασμό με την Πεντηκοστιανή περίοδο, αλλά σε ένα άλλο επίπεδο το κεφάλαιο παριστάνει την Κιβωτό στα Άγια των Αγίων.

Οι εορτές της άνοιξης και του φθινοπώρου στο Λευιτικόν εικοστό τρίτο τοποθετούνται στο μέσον δύο Σαββάτων. Τα δύο αυτά Σάββατα αντιπροσωπεύουν τα δύο χερουβίμ της επικαλύψεως, και τα όρόσημα της Πεντηκοστιανής περιόδου, ευθυγραμμισμένα με το Λευιτικόν εικοστό τρίτο, αντιπροσωπεύουν την Κιβωτό και τα δύο χερουβίμ της επικαλύψεως. Ο Ιεζεκιήλ μεταφέρεται στο αγιαστήριο στο πρώτο κεφάλαιο, και όταν μεταφέρεται εκεί, βρίσκεται πέντε ημέρες πριν από την πολιορκία που οδηγεί στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ, προτυπώνοντας τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Ο νόμος της Κυριακής αντιπροσωπεύεται από την Πεντηκοστή και τη Σκηνοπηγία στο Λευιτικόν εικοστό τρίτο. Ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται στο τριακοστό έτος, και το τριάντα είναι η περίοδος της δεύτερης από τις τρεις δοκιμασίες που συνιστούν την πύρινη κάμινο του Μαλαχία τρία. Η δεύτερη δοκιμασία αντιπροσωπεύεται από τριάντα ημέρες, ακριβώς όπως ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται στο τριακοστό έτος του δέκατου εβδόμου Ιωβηλαίου κύκλου που άρχισε στο Μεγάλο Πάσχα του Ιωσία, όπως το αποκαλούν οι ιστορικοί. Ο Ιεζεκιήλ βρίσκεται πέντε έτη πριν από την πολιορκία που διήρκεσε δεκαοκτώ μήνες, και βρίσκεται μέσα στον ναό, ο οποίος είναι το μέσον των τριών τελικών δοκιμασιών που καθαρίζουν και εκκαθαρίζουν το υπόλοιπο. Ο Πέτρος βρισκόταν στην Καισάρεια-Φιλίππου (Πάνειον), επίσης στο μέσον τριών δοκιμασιών, όπως αντιπροσωπεύεται από το Πάνειον (Καισάρεια-Φιλίππου), το όρος της Μεταμορφώσεως και τον σταυρό.

Το 592 π.Χ. ο Ιεζεκιήλ καθίσταται υπερφυσικός «άλαλος» και ομιλεί μόνον όταν ο Θεός ανοίγει το στόμα του. Η κατάσταση αυτή συνεχίζεται έως την πτώση της Ιερουσαλήμ το 585/6 π.Χ. Ο Θεός τον είχε κάμει να ομιλήσει όταν άρχισε η πολιορκία, την ημέρα κατά την οποία πέθανε «η επιθυμία» των «οφθαλμών» του, αλλά δεν του επετράπη να ομιλεί ελευθέρως έως ότου είχε πέσει η Ιερουσαλήμ, «η επιθυμία» των «οφθαλμών» του Ισραήλ. Η πτώση της Ιερουσαλήμ αντιπροσωπεύει τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, και εκεί συναντούμε τον πατέρα του Ιωάννη του Βαπτιστή, ιερέα της ογδός εφημερίας, ο οποίος κατέστη άλαλος ενώ υπηρετούσε στον ναό, όπου βρισκόταν και ο Ιεζεκιήλ (εν οράσει), και έγινε επίσης άλαλος επί περίπου εννέα μήνες. Την ογδόη ημέρα μετά τη γέννηση του Ιωάννη, όταν ο Ιωάννης περιετέμνετο, του επετράπη

να ομιλήσει. Δύο προφήτες κατέστησαν άλαλοι ενώ ευρίσκοντο στο αγιαστήριο. Ο τρίτος προφήτης που κατέστη άλαλος ενώ έβλεπε τον Χριστό στο αγιαστήριο ήταν ο Δανιήλ. Στο δέκατο κεφάλαιο, ο Δανιήλ βρίσκεται στο αγιαστήριο, και ακριβώς καθώς αγγίζεται για δεύτερη από τρεις φορές καθίσταται άλαλος. Στο μέσον σημείο ο Δανιήλ καθίσταται άλαλος.

Και όταν μου ελάλησε τέτοιους λόγους, έστρεψα το πρόσωπό μου προς τη γη, και έμεινα άφωνος. Και ιδού, ένας όμοιος με την ομοιότητα των υιών των ανθρώπων άγγιξε τα χείλη μου· τότε άνοιξα το στόμα μου και μίλησα, και είπα προς εκείνον που ίστατο εμπρός μου: Κύριέ μου, εξαιτίας της οράσεως με κατέλαβαν οι οδύνες μου, και δεν μου απέμεινε καμία δύναμη. Δανιήλ 10:15, 16.

Ομιλία

Ο συμβολισμός του «λαλείν» επισημαίνεται κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες λαλούν ως δράκων, η όνος του Βαλαάμ λαλεί, το όραμα του Αββακούμ λαλεί και δεν ψεύδεται. Οι τρεις άλαλοι προφήτες, οι οποίοι καθίστανται άλαλοι ενώ βρίσκονται στο αγιαστήριο, λαλούν κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Με τον Ζαχαρία, αυτός λαλεί για να επιβεβαιώσει ότι το νέο όνομα του υιού του είναι ορθό, τυποποιώντας έτσι τους Φιλαδελφείς, στους οποίους δίδεται νέο όνομα.

Τον νικόντα θα κάμω στύλο στον ναό του Θεού μου, και δεν θα εξέλθω πλέον έξω· και θα γράψω επάνω του το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, η οποία καταβαίνει εκ του ουρανού από τον Θεό μου· και θα γράψω επάνω του το νέον μου όνομα. Αποκάλυψις 3:12.

Στον Ζαχαρία δόθηκε μια πινακίδα για να γράψει το νέο οικογενειακό όνομα του Ιωάννη.

Και συνέβη ότι, την όγδοη ημέρα, ήλθαν για να περιτέμουν το παιδί· και το ονόμαζαν Ζαχαρίας, κατά το όνομα του πατέρα του. Και η μητέρα του αποκρίθηκε και είπε, Όχι· αλλά Ιωάννης θα ονομαστεί. Και είπαν προς αυτήν, Δεν υπάρχει κανείς από τη συγγένειά σου που να καλείται με το όνομα αυτό. Και έκαναν νεύματα στον πατέρα του, πώς θα ήθελε να ονομαστεί. Και εκείνος ζήτησε πινακίδιο γραφής και έγραψε, λέγοντας, Ιωάννης είναι το όνομά του. Και όλοι θαύμασαν. Και αμέσως ανοίχθηκε το στόμα του, και λύθηκε η γλώσσα του, και μιλούσε και δοξολογούσε τον Θεό. Λουκάς 1:59–64.

Το νέο όνομα του Ιωάννη ευθυγραμμίζεται με την εκκλησία της Φιλαδελφείας, και το όνομα Ζαχαρίας ευθυγραμμίζεται με τη Λαοδικεία, όπως αυτή αντιπροσωπεύεται από την απιστία του Ζαχαρία στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Όλοι οι προφήτες απευθύνονται στις έσχατες ημέρες, και οι έσχατες ημέρες είναι η ιστορία του τρίτου αγγέλου. Επομένως, ο άγγελος που έφερε το μήνυμα πρέπει να είναι ο τρίτος άγγελος. Ο Ζαχαρίας αρνήθηκε να κατανοήσει ότι ο Κύριος θα προσπερνούσε τη Λαοδικειακή εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Υπάρχουν περισσότερα που πρέπει να ειπωθούν σχετικά με την αποκατάσταση της φωνής στους προφήτες αυτούς, αλλά θα συνεχίσουμε να προχωρούμε προς την κατανόηση της προφητικής γραμμής του Ιωσία.

Ο Τροχός του Ιωσία

ἔχομεν πραγματευθῆ τὸν δέκατον ἑβδομον κύκλον τοῦ Ἰωβηλαίου, ὅστις ἤρξατο ἐν τῷ Πάσχα τοῦ Ἰωσίου ἐν 622 π.Χ., ἀλλὰ ἡ γραμμὴ τοῦ Ἰωσίου ἀρχίζει πολὺ πρὸ τοῦ 622 π.Χ. Ἡ ἀποστασία τοῦ Ἰσραὴλ, ἡ ὁποία ἔφερε τὸν Σαοὺλ εἰς τὸν θρόνον ὡς πρῶτον βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ, ἐσήμανε τεσσαράκοντα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Σαοὺλ θὰ ἐβασίλευεν, καὶ ἔπειτα τεσσαράκοντα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Δαβὶδ θὰ ἐβασίλευεν, καὶ ἔπειτα τεσσαράκοντα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σολομὼν θὰ ἐβασίλευεν. Ἡ ἀπόρριψις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόσον ἐπρόσβαλε τὸν προφήτην Σαμουὴλ, ἔλαβε χώραν ἐν 1097 π.Χ. καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν μιᾶς προφητικῆς γραμμῆς ἀποστασίας, ἣτις ἔληξε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὅτε οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεφάνθησαν ὅτι δὲν εἶχον ἄλλον βασιλέα εἰ μὴ τὸν Καίσαρα.

Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐκραύγασαν· Σήκωσέ τον, σήκωσέ τον, σταύρωσέ τον. Ὁ Πιλάτος λέγει πρὸς αὐτούς· Τὸν Βασιλέα σας να σταυρώσω; Απεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· Δὲν ἔχομεν βασιλέα εἰμὴ τὸν Καίσαρα. Ἰωάννης 19:15.

Το 1097 π.Χ., τρεῖς βασιλεῖς θὰ βασίλευαν ἐπὶ σαράντα ἔτη ὁ καθένας, ἕως τὸν θάνατο τοῦ Σολομῶντος το 977 π.Χ., ὁπότε τὸ βασίλειο διαιρέθηκε στη συνέχεια σε βόρειο καὶ νότιο.

Καὶ ἔπειτα ζήτησαν βασιλιά· καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε τὸν Σαοὺλ, υἱὸ τοῦ Κις, ἀνδρα ἀπὸ τῆ φυλῆ Βενιαμίν, γιὰ διάστημα σαράντα ἐτῶν. Πράξεις 13:21.

Ὁ Δαβὶδ ἦταν τριάντα ἐτῶν ὅταν ἀρχισε νὰ βασιλεύει, καὶ βασίλευσε σαράντα ἔτη. Στὴ Χεβρών βασίλευσε ἐπὶ τοῦ Ἰούδα ἐπτὰ ἔτη καὶ ἑξὶ μῆνες· καὶ στὴν Ἱερουσαλὴμ βασίλευσε τριάντα τρία ἔτη ἐπὶ παντός τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα. 2 Σαμουὴλ 2:4, 5.

Ἡ βασιλεία τοῦ Σολομῶντος ἄρχισε τὸ 971 π.Χ.· τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ ἐτέθησαν κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος τοῦ Σολομῶντος (967 π.Χ.). Ἡ οἰκοδομὴ διήρκεσε ἐπτὰ ἔτη (Γ' Βασιλειῶν 6:37–38), καὶ ὁ Ναὸς ἀπερατώθη τὸν ὄγδοον μῆνα τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους τοῦ Σολομῶντος. Τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια ἔλαβαν χώραν τὸν ἑβδομον μῆνα (τὸν μῆνα Αἰθανίμ), κατὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Σκηνοπηγιῶν (Γ' Βασιλειῶν 8· Β' Παραλειπομένων 5–7). Οἱ βασιλεῖς, ὁ Ναὸς καὶ τὸ ἔθνος, ἕκαστον, ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ μιᾶς περιόδου τετρακοσίων ἐνενήκοντα ἐτῶν, ἣτις διακριτῶς σηματοδοτεῖ μίαν προφητικὴν περίοδον ἐν σχέσει εἴτε πρὸς τοὺς βασιλεῖς, εἴτε πρὸς τὸν Ναὸν, εἴτε πρὸς τὸ ἔθνος.

Ὁ Δανιὴλ οδηγήθηκε σὲ αἰχμαλωσίᾳ τὸ 607 π.Χ., ἀν καὶ ἡ πλειονότητα τῶν βιβλικῶν χρονολόγων προσδιορίζει τὸ 605 π.Χ. Τὸ ἱστορικὸ ἀρχεῖο πρέπει νὰ εὐθυγραμμίζεται μετὰ τὴν προφητικὴ μαρτυρία, καὶ ὁ συμβολισμὸς τῶν γεγονότων ποὺ εἶναι ἱστορικῶς σημειωμένα στὴ γραμμὴ τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἀρχίζει μετὰ τὴν ἐπιθυμία γιὰ βασιλιά τὸ 1097 π.Χ., ἀπαιτεῖ, βάσει πολλῶν προφητικῶν μαρτύρων, ὅτι τὸ 607 π.Χ. εἶναι ἡ ἀκριβὴς ἐφαρμογὴ, καὶ ὄχι τὸ 605 π.Χ. Τὸ 607 π.Χ. σηματοδοτεῖ τὸ τέλος τετρακοσίων ἐνενήντα ἐτῶν στὴ γραμμὴ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ ἐπίσης ἀρχίζει μίαν ἀπὸ τὶς τρεῖς κύριες παραστάσεις τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν ποὺ ἐμφανίζονται στὴ γραμμὴ. Τὸ 607 π.Χ. σηματοδοτεῖ τὸ τέλος ἐβδομήντα ἐτῶν ποὺ ἀρχισαν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίᾳ τοῦ Μανασσὴ τὸ 677 π.Χ. Ἡ πρώτη παράστασις τοῦ συμβόλου τῶν τετρακοσίων ἐνενήντα ἐτῶν (ἡ ὁποία ἔχει τρεῖς μάρτυρες στὴ γραμμὴ), καταλήγει ἐκεῖ ὅπου τελειώνει ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μάρτυρες τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν καὶ ἀρχίζει ἓνας ἄλλος μάρτυρας τῶν ἐβδομήντα ἐτῶν· ἡ μαθηματικὴ δομὴ μαρτυρεῖ ὑπὲρ τοῦ 607 π.Χ., παρὰ τὴν ἀποψὲς ὅτι ὁ Δανιὴλ οδηγήθηκε σὲ αἰχμαλωσίᾳ τὸ 605 π.Χ.

Εντός της γραμμής που περιέχει μία περίοδο 490 ετών, συνδεδεμένη με τους βασιλείς από το 1097 π.Χ. έως το 607 π.Χ., υπάρχουν επίσης 490 έτη από τα εγκαίνια του Ναού του Σολομώντος έως τα εγκαίνια του μεταξοριακού Ναού από τον Ζοροβάβελ το 516 π.Χ. Αυτά τα 490 έτη αποτελούνται από 420 έτη από τα εγκαίνια του Σολομώντος κατά το ενδέκατο έτος του, στα οποία προστίθενται τα 70 έτη κατά τα οποία ο Ναός έμεινε έρημος στη διάρκεια της αιχμαλωσίας, και έτσι συμπληρώνονται 490 έτη. Το τρίτο διάταγμα του Αρταξέρξη εκδόθηκε 59 έτη αργότερα, το 457 π.Χ., και σηματοδοτεί την αρχή των 490 ετών που «καθορίστηκαν» (αποκόπηκαν, Δανιήλ 9:24) για τον λαό του Θεού, τα οποία ολοκληρώθηκαν κατά το έτος 34 με τον λιθοβολισμό του Στεφάνου. Υπάρχουν βεβαίως και πολλές άλλες βαθυσήμαντες χρονολογικές μαρτυρίες στην προφητική γραμμή που αρχίζει με τη θεμελιώδη αποστασία της απόρριψης του Θεού και του Πνεύματος της Προφητείας το 1097 π.Χ. και καταλήγει όταν ο Στέφανος είδε τον Χριστό να στέκεται στα δεξιά του Θεού. Εντός αυτής της μαρτυρίας βρίσκουμε τον προφητικό τροχό του Ιωσία.

Λέγω «θεμελιώδης αποστασία», διότι η αρχή της γραμμής προσδιορίζει πότε ο Ισραήλ απέρριψε τον Θεό ως Βασιλέα, εξαιτίας της επιθυμίας του να έχει έναν κοσμικό βασιλέα, σηματοδοτώντας έτσι το θεμέλιο της ανθρώπινης μοναρχίας του Ισραήλ. Το γράφω αυτό επίσης για τον τροχό του Ιωσία, του οποίου το όνομα σημαίνει «θεμέλιο του Θεού», ο οποίος είναι σύμβολο τόσο του θεμελίου όσο και της θεμελιώδους αποστασίας του λαού του Θεού.

Όταν ο Σολομών πέθανε και οι δώδεκα φυλές διαιρέθηκαν σε βόρειο και νότιο βασίλειο, η αφιέρωση από τον Ιεροβοάμ του παραχαραγμένου συστήματος λατρείας ελέγχθηκε από τον ανυπάκουο προφήτη, και ο έλεγχός του περιείχε την προφητεία περί ενός επερχόμενου βασιλέως ονομαζομένου Ιωσία. Κατά τη θεμελιώδη αποστασία του Ιεροβοάμ και των δέκα βορείων φυλών, προελέχθη η προφητεία του Ιωσία και της αναζωπυρώσεώς του, η οποία σημειώνεται από το Μεγάλο Πάσχα του 622 π.Χ. Αυτή η αναζωπύρωση επήλθε διά της ανακαλύψεως των γραπτών του Μωυσέως και της απαγγελίας της κρίσεως επί τον λαόν του Θεού εξαιτίας της συνεχούς αποστασίας του. Όταν τα λόγια από τα γραπτά του Μωυσέως ανεγνώσθησαν στον βασιλέα Ιωσία, προκάλεσαν τη μεγαλύτερη αναζωπύρωση στην ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης. Η προφητεία περί ενός μελλοντικού τέκνου που θα εγεννάτο και θα ελέγετο Ιωσίας περιείχε επίσης την προφητική καταδίκη της θεμελιώδους αποστασίας που εξαπολύθηκε κατά του βασιλέως Ιεροβοάμ από τον ανυπάκουο προφήτη.

Η κατάρα του Μωυσέως, όπως την αποκαλεί ο Δανιήλ, είναι οι «έπτα καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι, και απέτέλεσε τη θεμελιώδη ανακάλυψη του William Miller, ο οποίος είναι το σύμβολο των θεμελιωδών αληθειών του Αντιβεντισμού. Η ένδυνάμωση του μηνύματος του Miller στις 11 Αυγούστου 1840 έπετεύχθη διὰ του έργου του «Josiah» Litch το 1838 και το 1840. Το 1863 εκείνα τα θεμέλια παρεμερίστησαν, και οι «έπτα καιροί» έγιναν σύμβολο όχι μόνον των θεμελιωδών αληθειών των Φιλαδελφιανών Μιλλεριτών, αλλά και σύμβολο της αποστασίας του Λαοδικειανού Μιλλεριτισμού έναντι των θεμελίων. Η ιστορία των Μιλλεριτών του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου φέρει τον συμβολισμό του «Josiah», ο οποίος θα επαναληφθεί μέχρι και του τελευταίου γράμματος στην ιστορία των εκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Ο τροχὸς τοῦ Josiah ἐκτείνεται πρὸς τὰ ὀπίσω μέχρι τὴ μαγεία τοῦ βασιλέως Saul καὶ ἔπειτα μέχρι καὶ τὸν ἐμετὸ τῆς

Λαοδικειανοῦ Ἐκκλησίας τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς.
Ὁ τροχὸς τοῦ Josiah στὸν Ἰεζεκιὴλ εἶναι τώρα στὴ διαδικασία τοῦ ἀποσφραγίζεσθαι ὡς τὸ
ἀποκορύφωμα τῆς σφραγίσεως τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Θα συνεχίσουμε αὐτὰ τα θέματα στο ἐπόμενο ἀρθρο.